

Kniha Daniel – číslo šesťdesiatdva

Odhaľovanie klenotov prorockého videnia Williama Millera: kritické skúmanie odklonu adventizmu od „veľkého svetla“ a výzva na návrat k pravým základom

Jeff Pippenger

2024-01-26

Klenoty zo sna Williama Millera budú žiariť desaťkrát jasnejšie, než žiarili v dejinách milleritov. Milleritské chápanie poznania, ktoré bolo počas ich dejín rozmnožené, bolo správne, no neúplné. Keď je ich chápanie zasadené do presnejšieho historického rámca, odhaľuje závažnejšie dôsledky, lebo nielen rozširuje prorocké pravdy predstavované klenotmi, ale zároveň prináša skúšku pre desať panien posledných dní. Milleritské chápanie je znázornené na dvoch priekopníckych mapách (1843 a 1850). Obe mapy boli naplnením tabúl predpovedaných v druhej kapitole Habakuka a skutočnosť, že tieto mapy boli naplnením Habakuka, a tiež že práve tieto pravdy boli základnými pravdami adventizmu, bola ako taká označená Duchom proroctva.

Pochopenie niekoľkých základných právd sa zveľadilo v sláve, keď boli mileriti po veľkom sklamaní 22. októbra 1844 vedení k porozumeniu nebeskej svätyne a právd spojených so svätyňou. No prechod adventizmu do laodicejského stavu v roku 1856 a jeho konečné odmietnutie „sedemkrát“ v roku 1863 ich priviedli do púšte Laodicey. Od päťdesiatych rokov 19. storočia nebola prostredníctvom adventizmu prinesená nijaká významná pravda. Ak o tomto tvrdení pochybujete, potom uveďte, prečo je nesprávne.

Milleriti správne rozumeli druhej kapitole Daniela, no ich porozumenie bolo obmedzené. Adventizmus nikdy neprekročil milleritické porozumenie. Dnes možno vidieť všetkých osem kráľovstiev predstavených v druhej kapitole Daniela, ako aj symboliku Danielovej modlitby, aby porozumel tajomstvu Nabuchodonozorovho sna. Toto tajomstvo predstavuje konečné prorocké tajomstvo (všetci proroci označujú posledné dni) a posledné prorocké tajomstvo je to, čo Ján označuje ako Zjavenie Ježiša Krista. Toto tajomstvo je odpečatené, keď je „čas blízko“, tesne pred uzavretím doby milosti, a toto tajomstvo sa teraz odpečatuje pre tých, ktorí sa rozhodnú vidieť.

Milleritské chápanie „ustavičnej služby“ v knihe Daniel bolo inšpiráciou označené za správne, no do roku 1901 adventizmus začal proces odmietania tejto základnej pravdy a do 30. rokov 20. storočia sa adventizmus vrátil k starému protestantskému názoru, ktorý tvrdí, že „ustavičná služba“ predstavuje určitý aspekt Kristovej služby vo svätyňi. O tomto satanskom názore Duch proroctva hovorí, že pochádza od „anjelov, ktorí boli vyhnaní z neba“. Dnes možno správny milleritský pohľad na „ustavičnú službu“ vidieť nielen ako symbol pohanstva, ale aj ako symbol vzbury adventizmu, ktorá privádza mocné poblúdenie na tých, ktorí nemilujú pravdu.

Milleriti boli privedení k správnejmu dátumu skončenia dvetisícristo rokov a adventizmus bezprostredne po Veľkom sklamaní rozpoznal pribúdajúce svetlo spojené s týmto proroctvom; no svojím odmietnutím „siedmich časov“ od roku 1856 až do roku 1863, ba dokonca až do tohto

samého dňa, neuzreli nijaké postupujúce svetlo z učenia, o ktorom tvrdia, že je ich ústredným pilierom a základom. Dnes možno „sedem časov“ vidieť (tými, ktorí sú ochotní vidieť) ako priamo spojené s každým časovým obdobím proroctva o dvetisícristo rokoch.

Prvých štyridsaťdeväť rokov predstavuje cyklus odpočinku krajiny každý siedmy rok, ktorý sa opakuje sedemkrát. Štyristodeväťdesiat rokov predstavuje nielen obdobie skúšky pre staroveký Izrael, ale určuje aj, koľko rokov vzbury proti prikázaniu ponechať krajinu odpočívať malo uplynúť, aby sa nahromadil celkový počet sedemdesiatich rokov, počas ktorých bolo krajine zabránené odpočívať (čo je obdobie zajatia za práve túto vzburu). Týždeň, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu, je usporiadaný ako tri a pol roka ku krížu a tri a pol roka po kríži. V tom týždni Kristus zhromažďoval všetkých ľudí, lebo povedal, že ak bude vyzdvihnutý, pritiahne všetkých ľudí.

Teraz je súd tohto sveta; teraz bude knieža tohto sveta vyvrhnuté. A ja, keď budem povýšený od zeme, pritiahnem všetkých k sebe. Ján 12,31.32.

Dvetisícpäťstodvadsať dní, počas ktorých Kristus potvrdzoval zmluvu a zhromažďoval ľudí k sebe, predstavuje dvetisícpäťstodvadsať rokov, počas ktorých Boh rozptýlil svoj vzbúrený ľud pre spor svojej zmluvy. „Sedem časov“ vykonaných proti severnému kráľovstvu Izraela predstavovalo rozptýlenie trvajúce dvetisícpäťstodvadsať rokov, ktoré sa začalo roku 723 pred Kr. a skončilo roku 1798. Rok 538 rozdeľuje tieto dve obdobia a vytvára dve po sebe nasledujúce obdobia po tisícdvosťdesiat rokoch. Prvé obdobie predstavuje pošliapanie svätyne a zástupu pohanstvom a druhé pošliapanie uskutočnené pápežstvom.

„Sedem časov“, teda dvetisícpäťstodvadsať rokov proti južnému kráľovstvu, ktoré sa začali v roku 677 pred Kr. a skončili sa v roku 1844, sa skončili 22. októbra 1844. Je to symbol kľatby zmluvy a bol zavŕšený zaznením jubilejnej trúby, ktorá mala zaznieť v Deň zmierenia. Antitypický Deň zmierenia, ktorý sa začal 22. októbra 1844, predstavuje časové obdobie. Je to obdobie vyšetrojúceho súdu a počas tohto časového obdobia mala zaznieť jubilejná trúba spojená s posvätným cyklom siedmich.

Ale vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď začne trúbiť, dovŕši sa tajomstvo Božie, ako to oznámil svojim služobníkom, prorokom. Zjavenie 10:7.

Zaznenie siedmej trúby, ktoré sa začalo 22. októbra 1844, predstavuje jubilejnú trúbu posvätného cyklu siedmich, ako je ustanovený v dvadsiatej piatej kapitole Levitika. Milleriti mali napokon pravdu v datovaní proroctva o dvetisícristo rokoch a adventizmus mu porozumel viac bezprostredne po Veľkom sklamaní, no Millerov „klenot“ obdobia dvetisícristo rokov dnes žiari desaťnásobne jasnejšie. Každá prorocká charakteristika siedmich období predstavených v rámci obdobia dvetisícristo rokov má priamu prorockú súvislosť s dvetisícpäťstodvadsiatimi rokmi („sedem časov“) v dvadsiatej piatej a dvadsiatej šiestej kapitole Levitika.

Milleriti odmietli tvrdenie odpadlickeho protestantizmu a katolicizmu, že „násilníci z tvojho ľudu“, ktorí sa „povýšili“ a „padli“, sú symbolom Antiocha Epifana, a mali pravdu. Poznali a obhajovali pravdu, že je to Rím, ktorý je v Božom prorockom slove predstavený ako „násilníci z tvojho ľudu,

ktorí upevnili videnie“, a nie nejaký neznámy a historicky bezvýznamný sýrsky kráľ, ktorý upevnil videnie.

Dnes adventistickí teológovia učia, že „lupiči tvojho ľudu“ sú Antiochos Epifanés. Dnes sa znovu opakuje argument, ktorý v milleritských dejinách predstavoval, že bývalý zmluvný ľud, ktorý bol obchádzaný, neporozumel a ani nemohol porozumieť videniu (čo je potvrdené správnym pochopením „lupičov tvojho ľudu“); tento argument teraz opäť predkladá bývalý zmluvný ľud, ktorý je opäť obchádzaný.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29:18.

Milleriti správne učili, že dvetisícpäťstodvadsať rokov („sedem časov“) z Levitikus dvadsaťšesť bolo najdlhším a posledným časovým proroctvom v Biblii, avšak laodicejský adventizmus tento „klenot“ v roku 1863 odmietol, a dnes možno vidieť (tými, ktorí chcú vidieť), že nielenže mali milleriti pravdu, keď označili „sedem časov“ za najdlhšie časové proroctvo v Biblii, ale aj to, že „kliatba“, ktorá je Božím rozhorčením, bola vykonaná proti severnému i južnému izraelskému kráľovstvu.

Dnes možno príslušné závery týchto dvoch rozhorčení, o ktorých hovorí kniha Daniel (ako aj iní proroci), vidieť ako dve zarážky (prvú a poslednú) obdobia štyridsiatich šiestich rokov, keď Kristus vystaval mileritský chrám, predobrazený štyridsiatimi šiestimi dňami, počas ktorých bol Mojžiš na vrchu a prijímal pokyny na zriadenie svätostánku na púšti; a tiež štyridsiatimi šiestimi rokmi Herodesovej prestavby chrámu, na ktoré sa odvolávali farizeji vo svojom rozhovore s Kristom o tom, že ho „vzkriesi“ očistením chrámu, ktorý bol obchodníkmi a peňazomencami „zborený“, a tiež vzkriesením jeho ľudského chrámu, ktorý bol stvorený so štyridsiatimi šiestimi chromozómami. Dnes sú základné pravdy milerizmu rovnako správne ako kedykoľvek predtým, no teraz sú desaťnásobne hlbšie.

Dnes je možné vidieť (pre tých, ktorí sú ochotní vidieť), že keď sa Kristus v trinástom verši ôsmej kapitoly Daniela predstavil ako Palmoni (Podivuhodný Počtár, alebo Počtár tajomstiev), predkladal spojenie medzi videním, ktoré predstavovalo obdobie dvetisíc tristo rokov, a iným videním, ktoré predstavovalo dvetisíc päťsto dvadsať rokov. Keď je rozpoznaný vzťah týchto dvoch prorockých období, možno vidieť, že sú priamo spojené s tisícdvestošesťdesiatimi rokmi pápežskej vlády, ktoré sú zasa spojené s tisícdeväťdesiatimi rokmi z Daniela dvanásť a tiež s tisíctristotridsiatimi piatimi rokmi toho istého verša.

Existuje mnoho ďalších priamych súvislostí prorockých období, ktoré sú spojené s dvoma videniami z trinásteho a štrnásteho verša ôsmej kapitoly knihy Daniel, no rozpoznávajú ich iba tí, ktorí chcú vidieť. Dnes však, nad rámec súvislostí všetkých časových období, ktoré tieto dve videnia spájajú, stojí zjavenie mena Palmonihho (Podivuhodného Počtára alebo Počtára tajomstiev). Milleriti mali v týchto dvoch veršoch pravdu, no len obmedzene, a dnes sa adventizmus jednoducho nachádza v úplnej a naprostej tme.

Zastaňte sa a žasnite; volajte a kričte: opití sú, ale nie vínom; tackajú sa, ale nie od opojného nápoja. Lebo Hospodin vylial na vás ducha hlbokého spánku a zavrel vaše oči; prorokov a

vašich kniežat, vidiacich, zakryl. A každé videnie sa vám stalo ako slová zapečatenej knihy, ktorú podávajú učenému so slovami: Čítaj toto, prosím; a on hovorí: Nemôžem, lebo je zapečatená. A kniha sa podáva tomu, kto nie je učený, so slovami: Čítaj toto, prosím; a on hovorí: Nie som učený. Izaiáš 29:9–12.

Sestra Whiteová uvádza, že Williamovi Millerovi bolo dané „veľké svetlo“ o knihe Zjavenia, no jeho porozumenie dvanástej, trinástej, sedemnástej a osemnástej kapitoly Zjavenia nebolo, jednoducho povedané, správne. Tieto nesprávne porozumenia nie sú znázornené na dvoch posvätných mapách, ale to, čo je znázornené z deviatej kapitoly knihy Zjavenia, je „klenot“, totiž že islam je predstavený troma Beda.

„Kazatelia i ľud pokladali knihu Zjavenia za tajomnú a menej dôležitú než iné časti Svätého písma. Ja som však videla, že táto kniha je skutočne zjavením daným na osobitný úžitok tých, ktorí majú žiť v posledných dňoch, aby ich viedla k rozpoznaní ich pravého postavenia a ich povinnosti. Boh usmernil myseľ Williama Millera k proroctvám a dal mu veľké svetlo o knihe Zjavenia.“ Early Writings, 231.

Výraz „veľké svetlo“ v spisoch sestry Whiteovej je veľmi poučný. Miller rozumel cirkvám, pečatiam a trúbam Zjavenia, lebo svätí anjeli „usmerňovali jeho myseľ“ v týchto predmetoch. „Veľké svetlo“, ktoré bolo dané Millerovi, bolo znázornené na dvoch posvätných doskách a náukové pravdy, ktoré boli tým „veľkým svetlom“, boli v jeho sne označené ako „klenoty“. Adventizmu bolo dané toto „veľké svetlo“ a od roku 1863 ho začal prikrývať falošnými klenotmi. Princíp „svetla“ spočíva v tom, že „svetlo“ je to, čo Kristus používa na súdenie jednotlivca alebo ľudu.

Nielen „svetlo“ súdi ľud, ale aj „svetlo“, ktoré mohli mať, keby neboli odporovali (ako to urobili v roku 1856, ako len jeden z mnohých príkladov). Ďalšou vlastnosťou spojenou so „svetlom“ je, že „svetlo“, ktoré je odmietnuté, vytvára zodpovedajúcu mieru temnoty. Adventizmus odmietol a zatajil „veľké svetlo“, ktoré Boh dal Millerovi a ktoré predstavuje základy adventizmu.

„Ten, ktorý vidí pod povrch a číta srdcia všetkých ľudí, hovorí o tých, ktorí mali „veľké svetlo“: ‚Nie sú zarmútení ani ohrození pre svoj mravný a duchovný stav.‘ Áno, zvolili si svoje vlastné cesty a ich duša nachádza zaľúbenie vo svojich ohavnostiach. Aj ja si zvolím ich bludy a uvediem na nich to, čoho sa obávajú; pretože keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali; ale páchali zlo pred mojimi očami a vyvolili si to, v čom som nemal zaľúbenie.‘ ‚Boh im pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži,‘ pretože „neprijali lásku k pravde, aby boli spasení“, ale mali zaľúbenie v nepravosti.‘ Izaiáš 66:3, 4; 2 Tesaloničanom 2:11, 10, 12.

„Nebeský Učiteľ sa opýtal: ‚Aký silnejší klam môže zviest’ myseľ než predstieranie, že budujete na správnom základe a že Boh prijíma vaše skutky, zatiaľ čo v skutočnosti mnohé veci uskutočňujete podľa svetskej politiky a hrešíte proti Jehovovi? Ach, je to veľké zvädzanie, očarujúci klam, ktorý sa zmocňuje mysli, keď si ľudia, ktorí „kedysi poznali pravdu“, mylia formu pobožnosti s jej duchom a mocou; keď sa nazdávajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú, hoci v skutočnosti potrebujú všetko.““ Testimonies, zväzok 8, 249, 250.

Laodicea, ktorou sa adventizmus stal v roku 1856, predstavuje tých, ktorým kedysi bolo dané „veľké svetlo“, no sú predurčení prijať „mocné blúdenie“ z Druhého listu Tesaloničanom, pričom po celý čas veria, že falošný základ, ktorý vybudovali zavedením falošných mincí a klenotov, je ustanovený Bohom, avšak v skutočnosti je to základ vystavaný na piesku. Adventizmus je „cirkev, ktorá mala veľké svetlo, veľké dôkazy“, ale je to „cirkev“, ktorá zavrhol „posolstvo, ktoré Pán“ „poslal“, a odvtedy prijala „najnezmyselnejšie tvrdenia a falošné domnienky a falošné teórie“.

„Neposvätení služobníci sa stavajú proti Bohu. V tom istom dychu oslavujú Krista i boha tohto sveta. Hoci navonok vyznávajú, že prijímajú Krista, objímajú Barabáša a svojimi skutkami hovoria: ‚Nie tohto Človeka, ale Barabáša.‘ Nech všetci, ktorí čítajú tieto riadky, dbajú na výstrahu. Satan sa chvastal tým, čo môže vykonať. Myslí si, že rozloží jednotu, za ktorú sa Kristus modlil, aby mohla existovať v Jeho cirkvi. Hovorí: ‚Vyjdem a budem živým duchom, aby som oklamal tých, ktorých len budem môcť, aby kritizovali, odsudzovali a prekrúcali pravdu.‘ Nech je syn podvodu a falošného svedectva prijatý ‚cirkvou, ktorá mala veľké svetlo,‘ veľké dôkazy, a táto cirkev zavrhne posolstvo, ktoré Pán poslal, a prijme tie najneodôvodnenejšie tvrdenia, falošné domnienky a falošné teórie. Satan sa smeje ich pochybnosti, lebo vie, čo je pravda.

„Mnohí budú stáť za našimi kazateľnicami s falošným proroctvom v rukách, zapálenou od peknej fiale satanovej. Ak sa pestujú pochybnosti a nevera, verní služobníci budú odňatí ľudu, ktorý si myslí, že vie tak mnoho. ‚Keby si bola poznala,‘ povedal Kristus, ‚aspoň v tento svoj deň, čo slúži tvojmu pokoji! Ale teraz je to skryté pred tvojimi očami.‘“

„Avšak Boží základ stojí pevne. Pán pozná tých, ktorí sú Jeho. Posvätený služobník nesmie mať vo svojich ústach nijakú lešť. Musí byť otvorený ako deň, prostý každej škvrny zla. Posvätená služba a tlač budú mocou pri šírení svetla pravdy tomuto prevrátenému pokoleniu. Svetlo, bratia, viac svetla potrebujeme. Zatrúbte na trúbu na Sione; vyhláste poplach na mojom svätom vrchu. Zhromaždite Hospodinov zástup s posvätenými srdcami, aby počul, čo Pán povie svojmu ľudu; lebo rozmnožil svetlo pre všetkých, ktorí budú počúvať. Nech sú vyzbrojení a vstrojení a nech vytiahnu do boja — na pomoc Hospodinovi proti mocným. Sám Boh bude pôsobiť za Izrael. Každý živý jazyk bude umlčaný. Ruky anjelov zvrhnú klamlivé úklady, ktoré sa kujú. Satanove bašty nikdy nezvíťazia. Víťazstvo bude sprevádzať posolstvo tretieho anjela. Ako Vodca Hospodinovho vojska zruchal hradby Jericha, tak zvíťazí aj Pánov ľud zachovávajúci Jeho prikázania a všetky odporujúce živly budú porazené. Nech sa nijaká duša nestáňa na Božích služobníkoch, ktorí k nim prišli s posolstvom zoslaným z neba. Už na nich viac nehľadajte chyby a nehovorte: ‚Sú príliš nekompromisní; hovoria príliš ostro.‘ Možno hovoria ostro; ale nie je to potrebné? Boh dá zaznieť ušiam poslucháčov, ak nebudú dbať na Jeho hlas ani na Jeho posolstvo. Odsúdi tých, ktorí sa protivia Božiemu slovu.“

„Satan vynaložil všetky možné prostriedky, aby sa medzi nás ako ľud nedostalo nič, čo by nás karhalo a napomínalo a vyzývalo nás, aby sme odložili svoje bludy. Ale jestvuje ľud, ktorý bude niesť Božiu archu. Niektorí od nás odídu a archu už viac nebudú niesť. Títo však nemôžu stavať múry, aby zatarasili pravdu; lebo tá pôjde ďalej a vyššie až do konca. V minulosti Boh povolával mužov a aj teraz má mužov príhodnej chvíle, ktorí čakajú, pripravení vykonať Jeho vôľu — mužov, ktorí preniknú cez obmedzenia, ktoré sú iba ako múry obielené nepálenou

maltou. Keď Boh vloží svojho Ducha na ľudí, budú pracovať. Budú zvestovať slovo Hospodinovo; pozdvihnú svoj hlas ako trúba. Pravda sa v ich rukách nezmenší ani nestratí svoju moc. Ukážu ľudu jeho priestupky a domu Jakobovmu jeho hriechy.“ Testimonies to Ministers, 409–411.

Stotožniť satanský symbol „dennej služby“ so symbolom Krista znamená oslavovať „Krista i boha tohto sveta jedným dychom. Hoci navonok prijímajú Krista, objímajú Barabáša a svojimi skutkami hovoria: ‚Nie tohto človeka, ale Barabáša.‘“ Pravdy znázornené v Millerovom sne ako „klenoty“, a takisto názorne zobrazené na dvoch posvätných doskách, sú „veľkým svetlom“, ktoré Miller dostal a ktoré adventizmus zavrhol.

Vyznávajú, že oslavujú Krista satanským symbolom, a tvrdia, že stoja na Božom základe, hoci je to falošný základ, ktorý prináša mocné poblúdenie všetkým, čo zaujímajú stanovisko na tejto chybnéj doktrínálnej stavbe. Niet nič nového pod slnkom a moderný Izrael jednoducho kráča v prorockých šľapajach starovekého Izraela.

„Jedna vec zaťažuje moju dušu: Veľký nedostatok Božej lásky, ktorá bola stratená následkom neustáleho odporu voči svetlu a pravde, a vplyv tých, ktorí sa aktívne podieľali na diele a ktorí tvárou v tvár dôkazom navrstveným na dôkazy uplatňovali svoj vplyv, aby marili dielo posolstva, ktoré Boh poslal. Ukazujem im na židovský národ a pýtam sa: Máme nechať svojich bratov kráčať tou istou cestou slepého odporu až do samého konca času milosti? Ak niekedy nejaký ľud potreboval pravých a verných strážcov, ktorí nebudú mlčať, ktorí budú volať dňom i nocou a ohlasovať varovania, ktoré Boh dal, sú to adventisti siedmeho dňa. Tí, ktorí mali veľké svetlo, požehnané príležitosti, ktorí boli podobne ako Kafarnaum vyvýšení až do neba, pokiaľ ide o výsady — majú byť pre ich nevyužitie ponechaní temnote zodpovedajúcej veľkosti daného svetla?“

„Želám si naliehavo prosiť našich bratov, ktorí sa zhromaždia na Generálnej konferencii, aby venovali pozornosť posolstvu danému Laodicejským. V akom stave slepoty sa nachádzajú! Na tento predmet bola vaša pozornosť obracaná znova a znova, ale vaša nespokojnosť so svojim duchovným stavom nebola dost' hlboká a bolestná, aby spôsobila reformu. ‚Hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a ničoho nepotrebujem; a nevieš, že si biedny a úbohý i chudobný i slepý i nahý.‘ Vina sebaklamu spočíva na našich zboroch. Náboženský život mnohých je lžou.“ Manuscript Releases, zväzok 16, 106, 107.

„Kafarnaum“ bolo mestom, ktoré si Ježiš zvolil za svoje vlastné mesto.

„V Kafarnaume Ježiš prebýval v časoch medzi svojimi cestami sem a tam, a tak sa stalo známym ako ‚jeho vlastné mesto‘. Ležalo na brehoch Galilejského mora a blízko hraníc krásnej Genezaretskej roviny, ak nie priamo na nej.“ Túžba vekov, 252.

Kristus si vyvolil Kafarnaum, ako si kedysi vyvolil Jeruzalem.

A jeho synovi dám jedno pokolenie, aby Dávid, môj služobník, mal vždy predou mnou lampu v Jeruzaleme, v meste, ktoré som si vyvolil, aby som tam položil svoje meno. 1. kráľov 11,36.

Kristus si v roku 1844 vyvolil adventizmus za svoje mesto a do roku 1863 adventizmus znovu vystaval mesto „Jericho“, symbol laodicejského pohodlia a blahobytu. Ako to bolo so starovekým Izraelom, tak je to aj s novodobým Izraelom. Adventizmus verí, že jeho príslušníci sú občanmi Božieho osobitného mesta, no zavrhlí „veľké svetlo“, ktoré poskytuje dôkaz občianstva. Podobne ako Šílo v časoch Éliho, Chofniho a Pinchása, bude adventizmus súdený podľa „veľkého svetla“, ktoré mal príležitosť prijať.

„Medzi tými, ktorí sa hlásia za Božie deti, sa prejavilo tak málo trpezlivosti, bolo vyslovených toľko trpkých slov, zaznelo toľko odsúdenia proti tým, ktorí nie sú našej viery. Mnohí hľadeli na tých, čo patria do iných cirkví, ako na veľkých hriešnikov, hoci ich Pán takto neposudzuje. Tí, ktorí sa takto pozerajú na členov iných cirkví, potrebujú sa pokoriť pod mocnou rukou Božou. Tí, ktorých odsudzujú, mohli mať iba málo svetla, málo príležitostí a výsad. Keby mali svetlo, ktoré mali mnohí členovia našich cirkví, mohli by napredovať oveľa rýchlejšie a lepšie predstavovať svetu svoju vieru. O tých, ktorí sa chvália svojím svetlom, a predsa v ňom nechodia, Kristus hovorí: ‚Ale hovorím vám: Týru a Sidonu bude v deň súdu ľahšie než vám. A ty, Kafarnaum [adventisti siedmeho dňa, ktorí mali veľké svetlo], ktoré si vyvýšené až do neba [pokiaľ ide o výsady], budeš zvrhnuté až do pekla; lebo keby sa boli v Sodome diali tie mocné skutky, ktoré sa diali v tebe, bola by zostala až do dnešného dňa. Ale hovorím vám, že zemi sodomskej bude v deň súdu ľahšie než tebe.‘ V ten čas Ježiš odpovedal a riekol: ‚Ďakujem ti, Otče, Pane neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a opatrnými [vo vlastnom odhade], a zjavil si ich nemluvniatkam.‘“

„A teraz, pretože ste robili všetky tieto skutky, hovorí Hospodin, a ja som k vám hovoril, včas som vstával a hovoril, ale nepočúvali ste; volal som vás, ale neodpovedali ste, preto naložím s týmto domom, ktorý sa nazýva mojím menom, v ktorý skladáte svoju dôveru, a s miestom, ktoré som dal vám i vašim otcom, tak, ako som naložil so Šílom. A vyvrhnem vás spred svojej tváre, ako som vyvrhol všetkých vašich bratov, celé semeno Efraimovo.“

„Pán medzi nami ustanovil inštitúcie veľkého významu a majú byť spravované nie tak, ako sa spravujú svetské inštitúcie, ale podľa Božieho poriadku. Majú byť spravované s neochvejným zreteľom na Jeho slávu, aby boli všetkými prostriedkami zachránené hynúce duše. K Božiemu ľudu prišli svedectvá Ducha, a predsa mnohí nedbali na napomenutia, varovania a rady.

„Počujte teraz toto, ľud bláznivý a bez rozumu, ktorý má oči, a nevidí, ktorý má uši, a nepočuje: Či sa ma nebudete báť? hovorí Hospodin; či sa nebudete triasť pred mojou tvárou, mňa, ktorý som položil piesok za medzu moru, večným ustanovením, takže ho nemôže prekročiť? A hoci sa jeho vlny vzdúvajú, predsa nezvíťazia; hoci hučia, predsa ho neprekročia. Ale tento ľud má srdce odbojné a vzpurné; odvrátili sa a odišli. A nehovoria si vo svojom srdci: Bojme sa teraz Hospodina, svojho Boha, ktorý nám dáva dážď, skorý i neskorý, v jeho čase; zachováva nám určené týždne žatvy. Vaše neprávosti odvrátili tieto veci a vaše hriechy zadržali od vás dobré veci.... Nesúdia spor, spor siroty, a predsa sa im vodí dobre; a právo núdzných neposudzujú. Či by som ich za tieto veci nenavštívil? hovorí Hospodin; či by sa moja duša nepomstila na takom národe, ako je tento?“

„Bude Pán prinútený povedať: ‚Nemodli sa za tento ľud, nepozdvihuj za nich volanie ani modlitbu a neprihováraj sa u mňa, lebo ťa nevyslyším?‘. Preto boli dažde zadržané a nebolo

neskorého dažďa.... Či nebudeš odteraz ku mne volať: Môj Otče, ty si vodca mojej mladosti?""
Review and Herald, 1. augusta 1893.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v našom skúmaní „veľkého svetla“, ktoré bolo dané Williamovi Millerovi o knihe Zjavenie.

„Keď Kristus prišiel na svet, aby bol príkladom pravého náboženstva a povýšil zásady, ktoré majú vládnuť srdciam i skutkom ľudí, lož sa tak hlboko zakorenila v tých, ktorí mali také veľké svetlo, že už viac nechápali svetlo a nemali sklon vzdať sa tradície pre pravdu. Odmietli nebeského Učiteľa, ukrižovali Pána slávy, aby si mohli ponechať svoje vlastné zvyky a výmysly. Ten istý duch sa prejavuje vo svete aj dnes. Ľudia sa zdráhajú skúmať pravdu, aby neboli narušené ich tradície a aby nebol uvedený nový poriadok vecí. Ľudstvu je vlastná neustála náchylnosť blúdiť a ľudia sú od prirodzenosti naklonení vysoko vyvyšovať ľudské predstavy a poznanie, zatiaľ čo božské a večné nie je rozpoznávané ani oceňované.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.